

Łabiszyn, dnia 29 kwietnia 2024 r.

ROŚ.6220.9.67.2016.LD

DECYZJA

Działając na podstawie art. 104 i 107 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. - Kodeks postępowania administracyjnego (Dz. U. z 2021 r. poz. 735 z późn. zm. – dalej: k.p.a.), art. 71 ust. 2 pkt 1, art. 75 ust. 1 pkt 4, art. 80 ust. 1 ustawy z dnia 3 października 2008 r. o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie środowiska oraz o ocenach oddziaływania na środowisko (Dz. U. z 2022 r. poz. 1029 z późn. zm. – dalej: ustawa ooś) oraz § 2 ust. 1 pkt 51 oraz § 3 ust. 1 pkt 37 ww. rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 9 listopada 2010 r. w sprawie przedsięwzięć mogących znacząco oddziaływać na środowisko (Dz. U. z 2016 r. poz. 71), po ponownym rozpatrzeniu wniosku Państwa Joanny Frischke-Krajewskiej i Krzysztofa Krajewskiego, Makowiska 12, 86-050 Solec Kujawski z dnia 27 czerwca 2016 r. (data wpływu: 05.07.2016 r. Ldz.3503.2016) w sprawie wydania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach dla realizacji przedsięwzięcia polegającego na budowie fermy drobiu obejmującej 4 budynki inwentarskie o łącznej obsadzie 100 000 stanowisk dla kur stad hodowlanych utrzymywanych na ściółce (400 DJP) wraz z obiektami i infrastrukturą towarzyszącą, na działkach o nr ewidencyjnym 15/1 i 27/6 w miejscowości Obielewo, gmina Łabiszyn

w związku z decyzją Samorządowego Kolegium Odwoławczego w Bydgoszczy

znak: SKO-4220/38/22 z dnia 16 września 2022 r.

po uzyskaniu niżej wymienionych stanowisk organów opiniujących i uzgadniających:

- Regionalnego Dyrektora Ochrony Środowiska w Bydgoszczy w drodze postanowienia z dnia 23 marca 2022 r. znak: WOO.4221.160.2020.MD1.16 (data wpływu: 24.03.2022 r. Ldz.3310.2022);
- Państwowego Powiatowego Inspektora Sanitarnego w Żninie w drodze opinii z dnia 06 października 2020 r. znak: N.NZ-40-34-96/20 (data wpływu: 08.10.2020 r. Ldz.6832.2020),

oraz opinii biegłych powołanych w sprawie:

- opinia z dnia 8 grudnia 2022 r. (data wpływu: 12.12.2022 r. Ldz. 11170.2022) Lesława Pilca, powołanego w sprawie postanowieniem znak: ROŚ.6220.9.54.2016.LD z dnia 18 listopada 2022 r.;
- opinia z dnia 20 kwietnia 2023 r. (data wpływu: 24.04.2023 r. Ldz.3120.2023) Pani Małgorzaty Friedrich powołanej w sprawie postanowieniem znak: ROŚ.6220.9.55.2016.LD z dnia 28 listopada 2022 r.

odmawiam

określenia środowiskowych uwarunkowań dla przedsięwzięcia polegającego na budowie fermy drobiu obejmującej 4 budynki inwentarskie o łącznej obsadzie 100 000 stanowisk dla kur stad hodowlanych utrzymywanych na ściółce (400 DJP) wraz z obiektami i infrastrukturą towarzyszącą, na działkach o nr ewidencyjnym 15/1 i 27/6 w miejscowości Obielewo, gmina Łabiszyn.

UZASADNIENIE

Państwo Joanna Frischke-Krajewska i Krzysztof Krajewski, Makowiska 12, 86-050 Solec Kujawski, wnioskiem z dnia 22 czerwca 2016 r. (data wpływu: 05.07.2016 r.) wystąpili do Burmistrza Łabiszyna o wydanie decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach dla przedsięwzięcia polegającego na budowie fermy drobiu obejmującej 4 budynki inwentarskie o łącznej obsadzie 100 000 stanowisk dla kur stad hodowlanych utrzymywanych na ściółce (400 DJP) wraz z obiektami i infrastrukturą towarzyszącą, na działkach o nr ewidencyjnym 15/1 i 27/6 w miejscowości Obielewo, gmina Łabiszyn.

Załącznik do złożonego wniosku o wydanie decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach, stanowił raport o oddziaływaniu przedsięwzięcia na środowisko, zawierający informacje określone w art. 66 ustawy ooś.

Planowane przedsięwzięcie należy do kategorii przedsięwzięć mogących zawsze znacząco oddziaływać na środowisko, zgodnie z § 2 ust. 1 pkt 51 oraz § 3 ust. 1 pkt 37 ww. rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 9 listopada 2010 r. w sprawie przedsięwzięć mogących znacząco oddziaływać na środowisko cyt.: „chów lub hodowla zwierząt w liczbie nie mniejszej niż 210 dużych jednostek przeliczeniowych inwentarza (DJP - przy czym za liczbę DJP przyjmuje się maksymalną możliwą obsadę inwentarza); współczynniki przeliczeniowe sztuk zwierząt na DJP są określone w załączniku do rozporządzenia" oraz „instalacje do naziemnego magazynowania ropy naftowej, produktów naftowych, substancji lub mieszanin, w rozumieniu przepisów ustawy z dnia 25 lutego 2011 r. o substancjach chemicznych i ich mieszaninach, niebędących produktami spożywczymi, gazów łatwopalnych oraz innych kopalnych surowców energetycznych, inne niż wymienione w § 2 ust. 1 pkt 22, z wyłączeniem instalacji do magazynowania paliw wykorzystywanych na potrzeby gospodarstw domowych, zbiorników na gaz płynny o łącznej pojemności nie większej niż 10 m³ oraz zbiorników na olej o łącznej pojemności nie większej niż 3 m³, a także niezwiązanych z dystrybucją instalacji do magazynowania stałych surowców energetycznych".

Burmistrz Łabiszyna pismem z dnia 15 lipca 2016 r. znak: ROŚ.6220.9.1.2016.LD zawiadomił o wszczęciu postępowania administracyjnego w przedmiotowej sprawie strony ustalone zgodnie z treścią art. 28 k.p.a.

Jednocześnie działając na podstawie art. 77 ust. 1 pkt 1 i 2 ustawy ooś, Burmistrz Łabiszyna wystąpił pismami z dnia 15 lipca 2016 r. znak: ROŚ.6220.9.2.2016.LD i ROŚ.6220.9.3.2016.LD do Regionalnego Dyrektora Ochrony Środowiska w Bydgoszczy oraz Państwowego Powiatowego Inspektora Sanitarnego w Żninie o wydanie uzgodnień i opinii oraz warunków realizacji przedsięwzięcia.

Ponadto w myśl art. 33 w związku z art. 59 ust. 1 pkt 1 oraz art. 79 ust. 1 ww. ustawy ogłoszeniem z dnia 15 lipca 2016 r. znak: ROŚ.6220.9.4.2016.LD podano do publicznej wiadomości informację o przystąpieniu do przeprowadzenia oceny oddziaływania na środowisko w/w przedsięwzięcia i możliwości zapoznania się z dokumentacją oraz wyznaczono 21-dniowy termin na składanie uwag i wniosków. Ogłoszenie zostało umieszczone na stronie Biuletynu Informacji Publicznej Urzędu Miejskiego w Łabiszynie (www.bip.labiszyn.pl), wywieszone na tablicy ogłoszeń w siedzibie Urzędu Miejskiego w Łabiszynie, a także na tablicy ogłoszeń sołectwa Obielewo.

W dniu 02 sierpnia 2016 r. do tut. Urzędu wpłynął wniosek Pana Mieczysława Piechowicza – strony postępowania, z wezwaniem do uzupełnienia raportu. Na podstawie art. 37 ustawy ooś, pismem z dnia 16 sierpnia 2016 r. znak: ROŚ.6220.9.6.2016.LD wezwano Inwestora do uzupełnienia raportu oceny oddziaływania na środowisko, które wyjaśniono pismem z dnia 15 września 2016 r. (data wpływu: 20.09.2016 r.).

Państwowy Powiatowy Inspektor Sanitarny w Żninie pismem z dnia 09 sierpnia 2016 r. znak: N.NZ-40-34-85/16 (data wpływu: 11.08.2016 r.) wydał opinię o niezgłoszeniu warunków do decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach dla planowanej inwestycji, zwracając uwagę na konieczność zastosowania właściwych zabezpieczeń ekologicznych i rozwiązań technologicznych na etapie budowy i eksploatacji inwestycji.

Ponownie w dniu 30 stycznia 2017 r. do tut. Urzędu wpłynął wniosek Pana Mieczysława Piechowicza – strony postępowania, z dnia 29 stycznia 2017 r. z wezwaniem do uzupełnienia raportu, w następstwie którego, pismem z dnia 23 lutego 2017 r. znak: ROŚ.6220.9.9.2016.LD wezwano Inwestora do uzupełnienia raportu oceny oddziaływania na środowisko, które wyjaśniono pismem z dnia 28 lutego 2017 r. (data wpływu: 31.03.2017 r.).

Regionalny Dyrektor Ochrony Środowiska w Bydgoszczy po dwukrotnym wezwaniu Inwestora do złożenia wyjaśnień i uzupełnienia raportu oddziaływania na środowisko (pismo znak: WOO.4242.133.2016.MD1 z dnia 17 sierpnia 2016 r. i pismo znak: WOO.4242.133.2016.MD1.2 z dnia 4 stycznia 2017 r.) pismem z dnia 27 lipca 2017 r. znak: WOO.4242.133.2016.MD1.3 w drodze postanowienia, uzgodnił realizację planowanego przedsięwzięcia, określając jej warunki, które zostały uwzględnione w całości w sentencji przedmiotowej decyzji.

W dniu 17 sierpnia 2017 r. do tut. Organu wpłynął sprzeciw mieszkańców Obielewa dotyczący realizacji inwestycji z dnia 17 sierpnia 2017 r.

Pismem z dnia 22 sierpnia 2017 r. znak: ROŚ.6220.9.10.2016.LD, Burmistrz Łabiszyna zwrócił się do Państwowego Powiatowego Inspektora Sanitarnego w Żninie z prośbą o ponownie wydanie lub podtrzymanie stanowiska ws. opinii. W odpowiedzi Państwowy Powiatowy Inspektor Sanitarny w Żninie pismem z dnia 08 września 2017 r. znak N.NZ-40-34-113/17 (data wpływu: 12.09.2017 r.) podtrzymał swoją opinię.

W związku ze śmiercią w toku postępowania jednej ze stron, Burmistrz Łabiszyna pismem z dnia 23 października 2017 r. znak: ROŚ.6220.9.14.2016.LD, wydał postanowienie o zwieszeniu z urzędu postępowania administracyjnego do czasu ustalenia następców prawnych po zmarłej, zawiadamiając strony postępowania. Jednocześnie Organ wezwał Pana Marka Konwińskiego, jako potencjalnego spadkobiercę, do przeprowadzenia postępowania spadkowego.

W dniu 17 grudnia 2018 r. do tut. Organu wpłynął wniosek pełnomocnika Inwestora o podjęcie zawieszonego postępowania (pismo z dnia: 13.12.2018 r.).

W związku z ustąpieniem przyczyny uzasadniającej zawieszenie postępowania oraz na wniosek pełnomocnika Inwestora, Burmistrz Łabiszyna postanowieniem z dnia 14 stycznia 2019 r. znak: ROŚ.6220.9.17.2016.DP podjął postępowanie w sprawie wydania decyzji, o czym zawiadomiono strony postępowania. W dniu 15 stycznia 2019 r. na stronie Biuletynu Informacji Publicznej Urzędu Miejskiego w Łabiszynie tj. www.bip.labiszyn.pl, tablicy ogłoszeń Urzędu Miejskiego w Łabiszynie oraz tablicy sołectwa Obielewo, umieszczono informację Burmistrza Łabiszyna z dnia 14 stycznia 2019 r. znak: ROŚ.6220.9.18.2016.DP o podjęciu na żądanie strony zawieszonego postępowania w przedmiotowej sprawie oraz o możliwości zapoznania się z zebrany materiałem dowodowym i możliwości składania uwag i wniosków, w wyznaczonym 30-dniowym terminie.

W związku ze zmianą art. 77 ust. 1 ustawy ooś i wykładnią przedstawioną przez Zastępcę Generalnego Dyrektora Ochrony Środowiska, w piśmie z dnia 15 grudnia 2017 r. znak: DOOŚ-OP.070.455.2017.RG w zakresie niektórych zmian, Burmistrz Łabiszyna pismem z dnia 22 stycznia 2019 r. znak: ROŚ.6220.9.19.2016.DP wystąpił do Dyrektora Regionalnego Zarządu Gospodarki Wodnej Wód Polskich w Bydgoszczy z prośbą o uzgodnienie decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach dla przedsięwzięcia polegającego na budowie fermy drobiu obejmującej 4 budynki inwentarskie o łącznej obsadzie 100 000 stanowisk dla kur stad hodowlanych utrzymywanych na ściółce (400 DJP) wraz z obiektami i infrastrukturą towarzyszącą, na działkach o nr ewidencyjnym 15/1 i 27/6 w miejscowości Obielewo, gmina Łabiszyn. W odpowiedzi postanowieniem z dnia 1 lutego 2019 r. znak: BD.RZŚ.436.4.2019.KS, Dyrektor Regionalnego Zarządu Gospodarki Wodnej Wód Polskich w Bydgoszczy odmówił wszczęcia postępowania na podstawie art. 545 - Prawo wodne (Dz. U. z 2018 r. poz. 2268).

W dniu 24 stycznia 2019 r. do tut. Organu wpłynął drugi sprzeciw mieszkańców Obielewa dotyczący realizacji inwestycji, w związku z czym na podstawie art. 37 ustawy ooś, Burmistrz Łabiszyna pismem z dnia 30 stycznia 2019 r. znak: ROŚ.6220.9.21.2016.DP, wystąpił do Regionalnego Dyrektora Ochrony Środowiska w Bydgoszczy z prośbą o ustosunkowanie się do pisma mieszkańców Obielewa i informację o zmianie lub podtrzymaniu postanowienia z dnia 27 lipca 2017 r. znak: WOO.4242.133.2016.MD1.3. Pismem z dnia 27 lutego 2019 r. znak: WOO.400.12.2019.MD1 Regionalny Dyrektor Ochrony Środowiska w Bydgoszczy wskazał, że postępowanie administracyjne prowadzone przez ten organ zostało zakończone, a stanowisko w przedmiocie inwestycji wyrażone zostało w w/w postanowieniu.

Na podstawie art. 36 ustawy ooś, oraz art. 89 ust. 2 i art. 90 k.p.a. pismem z dnia 18 lutego 2019 r. znak: ROŚ.6220.9.22.2016.DP Burmistrz Łabiszyna, wezwał strony postępowania w przedmiotowej sprawie na

rozprawę administracyjną otwartą dla społeczeństwa. Informację o rozprawie administracyjnej z dnia 19 lutego 2019 r. znak: ROŚ.6220.9.23.2016.DP, opublikowano na stronie Biuletynu Informacji Publicznej Urzędu Miejskiego w Łabiszynie (www.bip.labiszyn.pl) i umieszczono na tablicy ogłoszeń w siedzibie Urzędu Miejskiego w Łabiszynie, a także na tablicy ogłoszeń sołectwa Obielewo.

Do dnia rozprawy administracyjnej tj. w dniu 25 lutego 2019 r. wpłynął sprzeciw od jednego mieszkańca Załachowa dot. realizacji inwestycji.

W dniu 13 marca 2019 r. o godz. 10⁰⁰ w siedzibie tut. Urzędu Miejskiego w Łabiszynie została przeprowadzona rozprawa administracyjna z udziałem: pracowników tut. Urzędu (2 os.), Inwestora (2 os.), stron postępowania (7 os.), przy udziale społeczeństwa (tj. 14 os.) i mediów (1 os.). W toku rozprawy administracyjnej nie zgłoszono żadnych dowodów mających istotne znaczenie dla sprawy.

Strony nie doszły do porozumienia tj. Inwestorzy podtrzymali wniosek, a pozostałe strony wniosły o wydanie decyzji odmownej na realizację inwestycji. Z przeprowadzonej rozprawy administracyjnej sporządzono protokół znak: ROŚ.6220.9.26.2016.DP z dnia 13 marca 2019 r.

Po rozprawie administracyjnej w dniu 13 marca 2019 r. wpłynął sprzeciw jednej z rodzin mieszkańców Obielewa.

Pismem znak: ROŚ.6220.9.28.2016.DP z dnia 14 marca 2019 r. Burmistrz Łabiszyna zawiadomił strony postępowania o zakończeniu postępowania dowodowego w przedmiotowej sprawie oraz o możliwości zapoznania i wypowiedzenia się co do zebranych dowodów i materiałów, a także do zgłoszonych żądań w wyznaczonym 14-dniowym terminie. Dnia 14 marca 2019 r. znak: ROŚ.6220.9.29.2016.DP informację o zakończeniu postępowania dowodowego i możliwości zapoznania i wypowiedzenia się co do zebranych dowodów, materiałów oraz zgłoszonych żądań w wyznaczonym 14-dniowym terminie opublikowano na stronie Biuletynu Informacji Publicznej Urzędu Miejskiego w Łabiszynie (www.bip.labiszyn.pl) i umieszczono na tablicy ogłoszeń w siedzibie Urzędu Miejskiego w Łabiszynie, a także na tablicy ogłoszeń sołectwa Obielewo.

W wyznaczonym terminie nie wpłynęły do tut. Urzędu żadne wnioski i uwagi.

Dnia 8 kwietnia 2019 r. wydano decyzję znak: ROŚ.6220.9.31.2016.DP o środowiskowych uwarunkowaniach dla realizacji przedsięwzięcia pn. Budowa fermy drobiu obejmująca 4 budynki inwentarskie, o łącznej obsadzie 100 000 stanowisk dla kur stad hodowlanych utrzymywanych na ściółce (400 DJP) wraz z obiektami i infrastrukturą towarzyszącą, na działkach o nr ewidencyjnym 15/1 i 27/6 w miejscowości Obielewo, gmina Łabiszyn.

Jednocześnie podano do publicznej wiadomości informację o wydanej decyzji pismem znak: ROŚ.6220.9.32.2016.DP z dnia 8 kwietnia 2019 r.

Do tut. Organu wpłynęło odwołanie, które pismem znak: ROŚ.6220.0.33.2016.DP z dnia 24 kwietnia 2019 r. przekazano do Samorządowego Kolegium Odwoławczego w Bydgoszczy.

Samorządowe Kolegium Odwoławcze decyzją znak: SKO-4220/29/2019 z dnia 24 czerwca 2019 r. utrzymało w mocy zaskarżoną decyzję Burmistrza Łabiszyna.

W związku z wniesieniem przez mieszkańców Obielewa skargi do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Bydgoszczy na ww. decyzję SKO, Burmistrz Łabiszyna pismem znak: ROŚ.6220.9.37.2016.DP z dnia 2 sierpnia 2019 r. ustosunkował się merytorycznie do wniesionych zarzutów i przekazał akta sprawy w oryginale.

Dnia 17 grudnia 2019 r. Wojewódzki Sąd Administracyjny w Bydgoszczy wyrokiem o sygn. akt: II SA/Bd 721/19 z dnia uchylił zaskarżoną decyzję oraz poprzedzającą decyzję Burmistrza Łabiszyna z dnia 8 kwietnia 2019 r. znak: ROŚ.6220.9.31.2016.DP, o czym SKO poinformowało tut. Organ pismem znak: SKO-4220/29/2019 z dnia 4 maja 2020 r.

W związku z powyższym 17 czerwca 2020 r. tut. Organ poinformował strony postępowania zawiadomieniem znak: ROŚ.6220.9.37.2016.LD z dnia 17 czerwca 2020 r. o toczącym się postępowaniu administracyjnym. Jednocześnie pismem znak: ROŚ.6220.9.38.2016.LD z dnia 17 czerwca 2020 r. tut. Organ wezwał Inwestora do złożenia stosownych wyjaśnień oraz przedłożenia ujednoliconej wersji treści raportu.

Dnia 31 sierpnia 2020 r. Inwestor przedłożył uzupełniony raport oś wraz z opinią hydrogeologiczną (Ldz.5894.2020), który Burmistrz Łabiszyna dnia 21 września 2020 r. pismem znak: ROŚ.6220.9.40.2016.LD przesłał do Regionalnego Dyrektora Ochrony Środowiska w Bydgoszczy i Państwowego Powiatowego Inspektora Sanitarnego w Żninie, celem uzgodnienia i zaopiniowania co do warunków realizacji przedsięwzięcia.

Jednocześnie ogłoszeniem znak: ROŚ.6220.9.42.2016.LD z dnia 21 września 2020 r. podano do publicznej wiadomości informację o przystąpieniu do przeprowadzenia ponownej oceny oddziaływania na środowisko oraz wyznaczono 21-dniowy termin do składania uwag i wniosków w ramach udziału społeczeństwa w postępowaniu. Ogłoszenie zostało umieszczone na stronie Biuletynu Informacji Publicznej Urzędu Miejskiego w Łabiszynie (www.bip.labiszyn.pl), wywieszone na tablicy ogłoszeń w siedzibie Urzędu Miejskiego w Łabiszynie, a także na tablicy ogłoszeń sołectwa Obielewo.

Państwowy Powiatowy Inspektor Sanitarny w Żninie pismem znak: N.NZ-40-34-96/20 z dnia 6 października 2020 r. (data wpływu: 08.10.2020 r. Ldz.6832.2020) wyraził opinię o niezgłoszeniu warunków do decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach, zwracając uwagę na konieczność realizacji rozwiązań technicznych i właściwych zabezpieczeń ekologicznych oraz przestrzegania zasad bhp i reżimu technologicznego na etapie budowy jak i eksploatacji wynikających z raportu o oddziaływaniu inwestycji na środowisko.

W trakcie postępowania strony postępowania wystąpiły z wnioskiem o udostępnienie w formie elektronicznej ujednoliconej wersji raportu wraz załącznikami. Protokołem znak: ROŚ.6220.9.44.2016.LD z dnia 13 października 2020 r. udostępniono dokumenty na dysku CD.

Dnia 26 października 2020 r. Regionalny Dyrektor Ochrony Środowiska w Bydgoszczy pismem znak: WOO.4221.160.2020.MD1 wezwał Inwestora do uzupełnienia treści raportu. Inwestor przedłożył stosowne uzupełnienia pismem z dnia 31 marca 2021 r. (data wpływu: 06.04 2021 r. Ldz. 2959.2021).

Strona postępowania Pan Mieczysław Piechowicz pismem z dnia 14 kwietnia 2021 r. zwrócił się do tut. Organu o udostępnienie akt sprawy, w związku z czym przekazano wnioskowane akta w formie elektronicznej na dysku CD protokołem znak: ROŚ.6220.9.45.2016.LD z dnia 14 kwietnia 2021 r.

Dnia 20 maja 2021 r. Regionalny Dyrektor Ochrony Środowiska w Bydgoszczy ponownie wezwał Inwestora do uzupełnienia treści raportu, w związku z czym dnia 30 listopada 2021 r. (data wpływu: 07.12.2021 r. Ldz.9701.2021) Inwestor przedłożył stosowne wyjaśnienie.

Ponowne wezwanie Regionalny Dyrektor Ochrony Środowiska wystosował dnia 19 listopada 2021 r. pismem znak: WOO.4221.160.2020.MD1.12. Natomiast Inwestor pismem z dnia 11 lutego 2022 r. (data wpływu: 14.02.2022 r. Ldz.1994.2022) przedłożył dodatkowe informacje do raportu, zgodnie z ww. wezwaniem.

Regionalny Dyrektor Ochrony Środowiska w Bydgoszczy dnia 23 marca 2022 r. postanowieniem znak: WOO.4221.160.2020.MD1.16 uzgodnił realizację przedsięwzięcia w wariantcie preferowanym przez Inwestora.

W związku z powyższym, ze względu na szereg uzupełnień, tut. Organ pismem znak: ROŚ.6220.9.46.2016.LD z dnia 14 kwietnia 2022 r. ponownie ogłosił 21-dniowy termin na składanie wniosków przez mieszkańców w ramach udziału społeczeństwa w postępowaniu. Ogłoszenie zostało umieszczone na stronie Biuletynu Informacji Publicznej Urzędu Miejskiego w Łabiszynie (www.bip.labiszyn.pl), wywieszone na tablicy ogłoszeń w siedzibie Urzędu Miejskiego w Łabiszynie, a także na tablicy ogłoszeń sołectwa Obielewo. W wyznaczonym terminie do tut. Organu wpłynęły protesty mieszkańców pismami z dnia 26 kwietnia 2022 r. (Ldz.4239.2022) oraz 4 maja 2022 r. (Ldz.4461.2022), których treść przeanalizowano i uwzględniono w treści niniejszego rozstrzygnięcia.

Dnia 11 maja 2022 r. tut. Organ zawiadomił strony postępowania o możliwości zapoznania się z materiałem dowodowym, przed wydaniem decyzji. W związku z powyższym Inwestor dnia 20 czerwca 2022 r. wystąpił ustnie do protokołu o udostępnienie akt sprawy w postaci ww. pism złożonych w ramach udziału społeczeństwa. W związku z powyższym udostępniono Inwestorowi akta, celem sporządzenia fotokopii i zapoznania się z dokumentami. Inwestor nie odniósł się do zarzutów społeczeństwa.

Dnia 21 lipca 2022 r. Burmistrz Łabiszyna wydał decyzję znak: ROŚ.6220.9.50.2016.LD o odmowie określenia środowiskowych uwarunkowań, o czym poinformował społeczeństwo pismem znak: ROŚ.6220.9.51.2016.LD z dnia 22 lipca 2022 r.

Inwestor pismem dnia 3 sierpnia 2022 r. (data wpływu: 11.08.2022 r. Ldz.7927.2022) odwołał się od decyzji szeroko argumentując swoje stanowisko. Pismem przewodnim znak: ROŚ.6220.9.52.2016.LD z dnia 17 sierpnia 2022 r. przekazano akta sprawy do Samorządowego Kolegium Odwoławczego w Bydgoszczy, jednocześnie podtrzymując w całości stanowisko zawarte w zaskarżonej decyzji.

Samorządowe Kolegium Odwoławcze decyzją znak: SKO-4220/38/22 z dnia 16 września 2022 r. (data wpływu: 20.09.2022 r. Ldz.8859.2022) uchyliło zaskarżoną decyzję w całości i przekazało sprawę do ponownego rozpatrzenia organowi pierwszej instancji, tj. Burmistrzowi Łabiszyna, jednocześnie wskazując co należy przeanalizować w ponownie przeprowadzonym postępowaniu.

Zawiadomieniem znak: ROŚ.6220.9.53.2016.LD z dnia 9 listopada 2022 r. zawiadomiono strony postępowania o toczącym się postępowaniu administracyjnym w sprawie.

Postanowieniami znak: ROŚ.6220.9.54.2016.LD z dnia 18 listopada 2022 r. oraz ROŚ.6220.9.55.2016.LD z dnia 28 listopada 2022 r. powołano biegłych w sprawie, odpowiednio: Pana Lesława Pilca i Panią Małgorzatę Friedrich do sporządzenia opinii co do planowanej inwestycji.

Lesław Pilc, biegły w sprawie, wystosował opinie z dnia 8 grudnia 2022 r. (data wpływu: 12.12.2022 r. Ldz. 11170.2022), w której podkreśla, że wpływ na środowisko przyrodnicze lub jego elementy, wynikać będzie głównie z emisji amoniaku i produkcji obornika kurzego. Ponadto, wskazuje na potencjalną możliwość zagrożenia epidemiologicznego dla ludzi.

Dnia 12 grudnia 2022 r. (data wpływu: 15.12.2022 r. Ldz.11283.2022) do tut. Organu wpłynął wniosek o wyłączenie biegłego Pana Lesława Pilca, złożony przez pełnomocnika Inwestora, poddając w wątpliwość jego bezstronność. Postanowieniem znak: ROŚ.6220.9.57.2016.LD z dnia 19 stycznia 2023 r. odmówiono wyłączenia biegłego oraz zmiany treści postanowienia znak: ROŚ.6220.9.54.2016.LD z dnia 18 listopada 2022 r. w zakresie pkt 2 lit. a), podkreślając, że subiektywne oceny Inwestora nie są podstawą do podważenia bezstronności biegłego i jego wyłączenia z postępowania.

Dnia 20 kwietnia 2023 r. Pani Małgorzata Friedrich przedłożyła opracowanie pt. „Opinia w sprawie potencjalnej uciążliwości zapachowej planowanego przedsięwzięcia polegającego na budowie fermy drobiu, obejmującej 4 budynki inwentarskie o łącznej obsadzie 100 000 stanowisk dla kur stad hodowlanych utrzymywanych na ściółce (400 DJP) wraz z obiektami i infrastrukturą towarzyszącą, na działkach o numerach ewidencyjnych 15/1 i 27/6 w miejscowości Obielewo, gm. Łabiszyn”, wykonane zgodnie z postanowieniem Burmistrza Łabiszyna z dnia 28 listopada 2022 r. znak: ROŚ.6220.9.55.2016.LD.

Uzyskane opinie biegłych przesłano Inwestorowi do zapoznania i wezwano pismem znak: ROŚ.6220.9.59.2016.LD z dnia 16 maja 2023 r. do zajęcia stanowiska w formie pisemnej w sprawie.

Inwestor ustosunkował się pisemnie do opinii biegłych pismem z dnia 21 lipca 2023 r. (data wpływu: 01.08.2023 r. Ldz.5661.2023), w związku z powyższym 11 września 2023 r. tut. Organ ogłosił ponowne konsultacje społeczne i wyznaczył 21-dniowy termin na zgłaszanie uwag i wniosków społeczeństwa. W wyznaczonym terminie mieszkańcy wsi Obielewo, reprezentowani przez sołtysa Panią Małgorzatę Kubiak złożyli pisemny sprzeciw wobec planowanej inwestycji, podtrzymując swoje stanowisko wielokrotnie wyrażane w toku postępowania. Pismo zostało przekazane Inwestorowi, wezwaniem znak: ROŚ.6220.9.64.2016.LD z dnia 20 października 2023 r., celem ewentualnego ustosunkowania się do zarzutów mieszkańców. Inwestor, reprezentowany przez pełnomocnika zajął stanowisko, odnosząc się do treści sprzeciwu.

Wobec powyższego tut. Organ zawiadomił strony postępowania o zebraniu materiału dowodowego pismem znak: ROŚ.6220.9.65.2016.LD z dnia 4 stycznia 2024 r.

Przeprowadzone postępowanie administracyjne w sprawie wydania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach miało na celu analizę oddziaływań środowiskowych oraz zbadanie zgodności z wymogami prawnymi w zakresie ochrony środowiska planowanego przedsięwzięcia. W trakcie toczącego się postępowania przeanalizowano: rodzaj, skalę i charakter inwestycji, wielkość zajmowanego terenu, zakres robót związanych z realizacją, prawdopodobieństwo, czas trwania, zasięg oddziaływania oraz odwracalność oddziaływania, a także wykorzystanie zasobów naturalnych, emisję i uciążliwości związane z eksploatacją inwestycji, gęstość zaludnienia wokół inwestycji oraz usytuowanie przedsięwzięcia względem obszarów wymagających specjalnej ochrony, ze

względu na występowanie gatunków roślin i zwierząt, ich siedlisk lub siedlisk przyrodniczych objętych ochroną, w tym Natura 2000.

Planowana inwestycja kwalifikuje się do przedsięwzięć mogących zawsze znacząco oddziaływać na środowisko, zgodnie z § 2 ust. 1 pkt 51 oraz § 3 ust. 1 pkt 37 ww. rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 9 listopada 2010 r. w sprawie przedsięwzięć mogących znacząco oddziaływać na środowisko, a więc przeprowadzenie oceny jej oddziaływania na środowisko było wymagane obligatoryjnie.

Inwestycję zaplanowano na terenie, dla którego brak jest obowiązującego miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego.

Omawiane zadanie zlokalizowane będzie poza obszarami poddanymi ochronie prawnej z tytułu ustawy z dnia 16 kwietnia 2004 roku o ochronie przyrody (Dz. U. z 2021 r. poz. 1098 z późn. zm.), w tym poza wyznaczonymi, mającymi znaczenie dla Wspólnoty i projektowanymi przekazanymi do Komisji Europejskiej obszarami Natura 2000.

W orzeczeniu WSA z dnia 17 grudnia 2019 r. o sygn. akt: II SA/Bd 721/19, zważono, że w rozpatrywanym postępowaniu niedostatecznie rozpoznano skutki oddziaływania odorowego i fizyczno-chemiczne, wpływające na jakość powietrza, a to wymaga oceny przez pryzmat zasady zrównoważonego rozwoju, zasady proporcjonalności i przezorności. Art. 3 pkt 50 POŚ stanowi, że przez zrównoważony rozwój rozumie się taki rozwój społeczno-gospodarczy, w którym następuje proces integrowania działań politycznych, gospodarczych i społecznych z zachowaniem równowagi przyrodniczej oraz trwałości podstawowych procesów przyrodniczych w celu zagwarantowania możliwości zaspokajania podstawowych potrzeb poszczególnych społeczności lub obywateli zarówno współczesnego pokolenia, jak i przyszłych pokoleń. Rozpatrując zatem miejsce zasady zrównoważonego rozwoju w Konstytucji RP należy przyjąć, że pełni ona przede wszystkim rolę dyrektywy wykładni. A to wtedy gdy pojawiają się wątpliwości co do zakresu obowiązków, rodzaju obowiązków i sposobu ich realizacji należy posilkować się zasadą zrównoważonego rozwoju. Pełni ona zatem rolę podobną do zasad współżycia społecznego czy społeczno-gospodarczego przeznaczenia w prawie cywilnym. W pierwszej kolejności, do uwzględniania zasady zrównoważonego rozwoju obowiązany jest ustawodawca w procesie stanowienia prawa, ale z drugiej, zasadę tę powinny mieć na uwadze organy stosujące prawo. Niekiedy bowiem stan faktyczny wymaga rozważenia i wyważenia rozwiązań systemowych, stosując zasadę zrównoważonego rozwoju. Wymagania zrównoważonego rozwoju determinują bowiem treść zasady ochrony środowiska, czy też warunków korzystania z niego.

Przenosząc powyższe na grunt rozpoznawanej sprawy, w wyniku ponownej analizy pełnej dokumentacji, uznano, że przy ocenie wyników postępowania, w szczególności w odniesieniu do zagrożenia odorowego niedostatecznie oceniono zarówno zasadę zrównoważonego rozwoju, jak i zasadę przezorności.

Oczywistym jest, że planowane przedsięwzięcie będzie źródłem emisji zorganizowanej i niezorganizowanej, np. amoniaku, siarkowodoru, dwutlenku azotu, tlenku węgla, pyłu, pyłu zawieszonego PM₁₀, czy też emisji odorów związanych z procesem technologicznym odchovu i chowu kur niosek, a także emisji zanieczyszczeń emitowanych z procesów energetycznych oraz pomocniczych. Z raportu o oddziaływaniu przedsięwzięcia na środowisko wynika, że na podstawie przeprowadzonych obliczeń, emisja wszystkich substancji zanieczyszczających z terenu przedsięwzięcia, nie spowoduje przekroczenia norm standardów jakości powietrza, wynikających z takich aktów prawnych, jak: rozporządzenie w sprawie wartości odniesienia dla niektórych substancji w powietrzu, czy też rozporządzenie w sprawie poziomów niektórych substancji w powietrzu, poza terenem, do którego Inwestorzy posiadają tytuł prawny.

Funkcjonowanie fermy drobiu wiąże się z dużą uciążliwością zapachową, związaną z wydzielaniem do powietrza podczas chowu zwierząt różnych substancji, a w szczególności kwasów organicznych, amoniaku i fenoli. Wśród wydzielanych substancji są i takie, dla których aktualnie obowiązujące przepisy prawa administracyjnego nie określają standardów emisyjnych i dopuszczalnych poziomów stężeń. W szczególności chodzi tutaj o substancje wywołujące odory.

Na analizowanym terenie nie obowiązuje miejscowy plan zagospodarowania przestrzennego. Jednak w takim przypadku należy pamiętać o założeniach zawartych w treści uchwały nr VIII/62/11 Rady Miejskiej w

Łabiszynie z dnia 13 lipca 2011 r. w sprawie uchwalenia "Studium uwarunkowań i kierunków zagospodarowania przestrzennego miasta i gminy Łabiszyn", w której przewiduje się podział gminy na jednostki polityki przestrzennej, w tym jednostkę D - obejmującą centralną i południową część gminy i wskazywana do pełnienia funkcji rolniczo-osadniczych i ekologicznych. Ze względu na brak ciągłości przestrzennej, wydziela się w jej obrębie jednostkę D1 i D2. W jednostce tej znajduje się większość gleb o dobrej przydatności, stąd wykazuje rolniczy charakter pełnionych funkcji oraz fizjonomii krajobrazu i morfologii osadnictwa. Znaczna część jednostki pełni funkcje ekologiczne - do jednostki zaliczono kompleksy leśne oraz obniżenia i doliny mniejszych cieków (zwłaszcza D1). Dla jednostki D zakłada się kontynuację rolniczego charakteru (rolnictwo dostosowane do predyspozycji środowiskowych), jako podstawowej funkcji. Skala wyznaczonych terenów rozwojowych jest znacznie mniejsza - wyznacza się tylko nieliczne tereny poza zwartą zabudową miejscowości i zakłada się, że rozwój osadnictwa będzie polegał przede wszystkim na wypełnianiu przestrzeni wewnątrz istniejącej zabudowy miejscowości, względnie w jej sąsiedztwie. Kontynuowana będzie także funkcja rekreacyjna i wypoczynkowa (zwłaszcza w jednostce D1).

Obszar, na którym planowana jest inwestycja, został zakwalifikowany w ww. dokumencie jako jednostka polityki przestrzennej D1. Ponadto, w toku analizy dokumentacji mapowej ustalono, że w części obszaru planowanego pod inwestycję, oznaczono obecność gleb organicznych, które w myśl ustawy o ochronie gruntów rolnych podlegają szczególnej ochronie.

Zgodnie z aktualizowanymi mapami zagrożenia powodziowego oraz mapami ryzyka powodziowego zachodni fragment działki nr ew. 26/7 obręb Obielewo (pas o szerokości ok. 100 m, wyłączony spod zabudowy) znajduje się w granicach obszaru, na którym prawdopodobieństwo wystąpienia powodzi jest średnie i wynosi 1% (raz na 100 lat) oraz obszaru, na którym prawdopodobieństwo wystąpienia powodzi jest niskie i wynosi 0,2% (raz na 500 lat).

Ponadto, z analizy ogólnodostępnej mapy obszarów zagrożenia powodzią od wód gruntowych (podtopienia) wynika, że cała działka 26/7 i znaczna część działki 15/1 położone są w obszarze zagrożenia podtopieniami (dolina rzeczna), co również tutaj. Organ jest zobowiązany wziąć pod uwagę w rozpatrywaniu niniejszej sprawy.

Negatywne skutki podtopień wiążą się przeważnie z długotrwałą stagnacją wody w obniżeniach terenu i występowaniem zwierciadła wody w gruncie blisko powierzchni terenu. Mogą one powodować straty materialne i środowiskowe.

Biorąc pod uwagę powyższe argumenty (gleby pochodzenia organicznego, teren zagrożony podtopieniami, częściowo teren zagrożony powodzią oraz sprzeczność z zapisami studium zabudowy wielkotowarowej (400 DJP)), tutaj. Organ uznał, że zasadnym jest ich uwzględnienie w kontekście zastosowania zasady przeczności i odmowy określenia środowiskowych uwarunkowań.

Jednak to głównie uciążliwość odorowa prowadzi do powstania konfliktów społecznych, czego przykładem jest niniejsze postępowanie (wielokrotne protesty mieszkańców w kontekście odorowym). W orzecznictwie wyrażono stanowisko, iż wobec braku ustawy normującej sposób i zakres badania i oddziaływania odorów na środowisko, podstawą orzekania w przedmiotowej sprawie winna stanowić przede wszystkim skala zjawiska oraz możliwy zakres środków służących ograniczeniu tej uciążliwości, które w rozpoznawanej sprawie prowadzą do konfliktów społecznych (por.: Wyrok NSA w Warszawie z dnia 18 września 2012 r. sygn. II OSK 1459/12). Zatem rzeczą organu (pomimo braku norm odorowych) jest wypowiedzenie się na temat skali tego zjawiska, możliwości jego zminimalizowania oraz wpływu tych uciążliwości na zdrowie i życie ludzi (por.: Wyrok WSA w Olsztynie z dnia 24 stycznia 2017 r. sygn. II SA/OI 1267/16).

Z treści raportu wynika, że roczna emisja amoniaku i siarkowodoru nie przekroczy dopuszczalnych stężeń. Nie oznacza to jednak - wbrew stanowisku Inwestora, że oddziaływanie obiektów inwentarskich na jakość powietrza w rejonie zabudowań mieszkalnych nie będzie miało istotnego wpływu i nie wpłynie znacząco na jakość życia mieszkańców.

Nie można zgodzić się ze stanowiskiem, że skoro w polskim ustawodawstwie nie określono standardów zapachowych uciążliwych dla ludzi, to okoliczność ta nie może stanowić o formalnych rozstrzygnięciach

administracyjno – prawnych (patrz.: Wyrok Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Poznaniu z dnia 18 stycznia 2018 r. IV SA/Po 1146/17).

Temat zanieczyszczenia mikrobiologicznego i chemicznego powietrza, wynikającego z prowadzenia produkcji drobiowej porusza wiele publikacji naukowych (Matusiak K. i inni: Zanieczyszczenia mikrobiologiczne i chemiczne powietrza w środowiskach pracy o wysokim zapyleniu [w] Instal, nr 4/2016 s. 39-43) (Wojewódzki P. Emisja zanieczyszczeń do powietrza z fermy intensywnego chowu brojlerów kurzych [w] Ekologia i Technika, R. 17, nr 5, 2009, s. 228-234).

Jak wynika z danych literaturowych zebranych w trakcie analizy materiału dowodowego najbardziej uciążliwym dla środowiska gazem produkowanym przez fermy drobiu jest amoniak. Z ogólnej ilości azotu wydalanego przez ptaki od 2 do 20% (dla niosek), uwalniane jest z pomiotu do powietrza w postaci amoniaku. Amoniak uwalniający się ze ściółki w kurniku działa niekorzystnie na ptaki, ale także na ludzi. Emisja amoniaku do atmosfery powoduje także powstawanie kwaśnych deszczy. Sylwia Myszograj i Edyta Paczulska w swoim opracowaniu wyraźnie podkreślają, że w celu zmniejszenia zagrożenia dla zdrowia ludzi związanego z emisją amoniaku należy sytuować kurniki tak, aby zachować odpowiednią odległość od siedzib ludzkich oraz tworzyć zielone strefy, które hamują strumień emitowanych z kurnika gazów. Szeroko opisują również problem zagrożeń związanych z odpadami poprodukcyjnymi w kontekście powietrza, wody i gruntów, poruszają także problematykę wykorzystywania ich jako nawozy (S. Myszograj, E. Puchalska: Odpady z chowu i uboju drobiu – zagrożenia dla środowiska czy surowiec dla produkcji energii [w] Medycyna Środowiskowa – Environmental Medicine 2012, 15 (3), s. 106-115).

W ocenie tut. Organu zgromadzony w sprawie materiał dowodowy potwierdza, iż planowana hodowla drobiu może powodować uciążliwości, przynajmniej w postaci nieprzyjemnego zapachu. Planowana inwestycja będzie źródłem zorganizowanej i niezorganizowanej emisji zanieczyszczeń do powietrza oraz źródłem emisji technologicznej, a także źródłem emisji substancji odorowych. Przemysłowa hodowla zwierząt nie jest obojętna dla jakości i warunków życia ludzi mieszkających w bliskim sąsiedztwie ferm. Dzieje się tak głównie za sprawą uciążliwych odorów oraz zanieczyszczeń wód powierzchniowych i gruntowych w wyniku przenawożenia gleb. Ponadto, duża koncentracja odchodów zwierzęcych stanowi poważne zagrożenie mikrobiologiczne. Powyższe argumenty odzwierciedlenie mają w obu opiniach powołanych w sprawie biegłych.

Zaznaczyć należy, iż powyższe zagadnienie dotyczące uciążliwości odorowej jest w tej sprawie kluczowym zagadnieniem. Istotnie, regulacje normatywne nie określają parametrów wielkości stężeń substancji zapachowych w powietrzu. Ustawowe upoważnienie w tym zakresie nie zostało dotychczas wykonane (art. 222 ust. 5 POŚ). Nie oznacza to jednak, że analiza uciążliwości z tym związanych może być przez Organ pomijana.

Brak norm prawnych określających standardy zapachowe instalacji nie może stanowić uzasadnienia dla odstąpienia od stosowania zasady przezorności. Obowiązkiwanie tej zasady jest konsekwencją potencjalnego ryzyka związanego z wystąpieniem bezpośredniego i pośredniego wpływu przedsięwzięcia na środowisko oraz życie i zdrowie ludzi. Oznacza to, że nawet w sytuacji, kiedy to ryzyko nie może być w pełni udowodnione, udokumentowane lub jego skutki nie mogą być w pełni ustalone z uwagi na niewystarczający stan danych naukowych i wiedzy technicznej oraz brak regulacji prawnych istnieje obowiązek stosowania zasady przezorności (por.: Wyrok WSA w Warszawie z dnia 27 marca 2019 r. sygn. IV SA/Wa 3406/18).

Jak wynika z § 12 rozporządzenia Ministra Rolnictwa i Gospodarki Żywnościowej z dnia 7 października 1997 r. w sprawie warunków technicznych, jakim powinny odpowiadać budowle rolnicze i ich usytuowanie (Dz. U. z 2014 r. poz. 81 z późn. zm.) budowle rolnicze uciążliwe dla otoczenia, w szczególności z uwagi na zapylenie, zapachy lub wydzielanie się substancji toksycznych, powinny być odizolowane od przyległych terenów pasem zieleni złożonym z roślinności średnio- i wysokopiennej.

Inwestor w raporcie deklaruje pas zieleni izolacyjnej z uwzględnieniem gatunków rodzimych, takich jak świerk, brzoza. Należy jednak wziąć pod uwagę czas jaki ww. nasadzenia będą potrzebowały na osiągnięcie wysokości co najmniej średnich i wysokich (co najmniej kilka lat wzrostu), tak aby spełniały założoną funkcję buforową, również wprost wynikającą z przepisów prawa, tj. ww. rozporządzenia. Co prawda, w uzgodnieniu Regionalnego Dyrektora Ochrony Środowiska w Bydgoszczy uwarunkowano nasadzenia z wykorzystaniem

sadzonek drzew o dobrze rozwiniętym systemie korzeniowym i wysokości min. 200 cm, co jednak dalej w opinii tut. Organu nie daje pewności w kwestii zabezpieczenia pobliskich nieruchomości przed substancjami złośliwymi.

Ponadto tut. Organ w toku analizy dokumentacji dotarł do stanowiska Ministerstwa Klimatu i Środowiska w kwestii uciążliwości zapachowej (<https://www.gov.pl/web/klimat/uciazliwosc-zapachowa>).

Z opublikowanej ekspertyzy datowanej na 2020 rok pn. *Bezpieczne odległości od zabudowań dla przedsięwzięć, których funkcjonowanie wiąże się z ryzykiem powstawania uciążliwości zapachowej*, wynika wprost, że **rekomendowana minimalna odległość od zabudowań dla hodowli zwierząt, w tym drobiu, to 500 m.**

W analizowanej sprawie (w wariantcie podstawowym) najbliższa pojedyncza zabudowa typu zagrodowego - podlegająca ochronie akustycznej, znajduje się na działce o nr ewid. 13/5 obręb Obielewo – teren zabudowy mieszkaniowej jednorodzinnej oddalony od granic działek terenu planowanej inwestycji o około 110 m w kierunku północnym (ok. 280 m od miejsca posadowienia kurników) oraz na działce o nr ewid. 13/2 obręb Obielewo – teren zabudowy mieszkaniowej jednorodzinnej oddalony od terenu inwestycji o około 170 m w kierunku północnym (ok. 320 m od miejsca posadowienia kurników). W kierunku południowym najbliższa zabudowa mieszkaniowa znajduje się na działce nr ew. 20/1 obręb Obielewo, w odległości ok. 260 m od granicy terenu inwestycyjnego oraz ok. 300 m od miejsca posadowienia planowanych kurników. **Wskazane odległości są znacząco mniejsze niż rekomendowana przez Ministerstwo odległość minimalna 500 m.**

W świetle art. 144 ust. 2 POŚ eksploatacja instalacji, powodująca wprowadzanie gazów lub pyłów do powietrza, emisja hałasu oraz wytwarzanie pól elektromagnetycznych nie powinny powodować przekroczenia standardów jakości środowiska poza terenem, do którego Inwestor ma tytuł prawny. Z treści raportu wynika, że takowych przekroczeń nie będzie, jednakowoż tut. Organ zobowiązany jest wziąć pod uwagę zasadę przezorności i poddać w wątpliwość czy odległość ok. 200-300 m od źródła emisji będzie wystarczającą dla zapewnienia bezpieczeństwa najbliższych zabudowań mieszkalnych, szczególnie względem odorantów. Biorąc pod uwagę powyższe rekomendacje, w opinii tut. Organu nie ma możliwości jednoznacznego stwierdzenia, że zapewnienia Inwestora o braku uciążliwości dla pobliskich zabudowań są wystarczające.

W niniejszej sprawie podjęta przez Inwestora próba analizy oddziaływania odorowego została zawężona do oceny oddziaływania zapachowego pojedynczych substancji złośliwych tj. m.in. amoniaku i siarkowodoru, których próg wyczuwalności związany jest z dosyć dużym stężeniem, jako substancji reprezentatywnych dla oceny tego oddziaływania, dla których możliwe jest również ustalenie dopuszczalnego stężenia zgodnie z rozporządzeniem Ministra Środowiska z dnia 24 sierpnia 2012 r. w sprawie poziomów niektórych substancji w powietrzu oraz zgodnie z rozporządzeniem Ministra Środowiska z dnia 26 stycznia 2010 r. w sprawie wartości odniesienia dla niektórych substancji w powietrzu. Jednocześnie autor raportu choć zakłada emisję substancji złośliwych w związku z eksploatacją planowanego przedsięwzięcia nie przeprowadza jej rzetelnej analizy wpływu na środowisko. Z analizy rozprzestrzeniania się zanieczyszczeń w powietrzu, będącej częścią składową przedłożonego raportu, wynika iż standardy jakości powietrza zostaną dotrzymane. W przedłożonych obliczeniach wzięto pod uwagę warunki, w których wentylacja pracuje z wydajnością 20 % oraz 100 % przy 100 % emisji. W obu warunkach częstość przekroczeń najwyższych wartości stężeń jednogodzinnych wynosiła 0 %. W przypadku amoniaku najwyższe stężenie średnioroczne na granicy zakładu wynosiło 4,2 µg/m³ (wydajność 20 %) oraz 4,16 µg/m³ (wydajność 100 %). Powyższy parametr w przypadku pyłu PM₁₀ wynosił odpowiednio 2,79 µg/m³ (wydajność 20 %) oraz 1,17 µg/m³ (wydajność 100 %).

Planowane przedsięwzięcie jest uznawane jako emitujące substancje złośliwe i w przypadku tego rodzaju działalności emisja dotyczy wielu (kilkudziesięciu, a nawet kilkuset substancji powodujących uciążliwość zapachową (patrz. opracowanie "Lista substancji i związków chemicznych, które są przyczyną uciążliwości zapachowej" opublikowane na stronie www.gov.pl/web/srodowisko/uciazliwosc-zapachowa; Zespół Autorski m.in. prof. dr hab. inż. Jerzy Zwoździak - Kierownik tematu). Należy podkreślić, że ustalone rozporządzeniem z dnia 26 stycznia 2010 r. wartości odniesienia dla 167 substancji, w tym amoniaku nie uwzględniają ich uciążliwości zapachowych. Dlatego to uwarunkowanie, jak też wieloskładnikowość i jednocześnie oddziaływanie zapachowe dużej ilości substancji wzajemnie na siebie wpływających, niekiedy o niewielkich stężeniach,

wyklucza rzetelność analizy odorowej zasygnalizowanej przez autora raportu. Autor raportu nie dostrzegł, że oddziaływanie odorowe przedsięwzięcia wiąże się z oceną wpływu na zdrowie ludzi rozumianej szerzej, aniżeli wyłącznie zdrowie fizyczne. Tak więc wykazywanie, że niektóre z substancji emitowanych przez planowane przedsięwzięcie, dla których przeprowadzono w raporcie modelowanie oddziaływania, nie przekroczy dopuszczalnych według obowiązujących przepisów długoterminowych wartości odniesienia, nie świadczy wcale o braku wpływu na zdrowie ludzi. Wskazywane poziomy stężenie dotyczy wartości, które nie powodują zatrucia organizmu ludzkiego, nie dotyczą zaś wpływu na stan psychiczny, który jest równoważnym aspektem zdrowia.

Podkreślić należy, że art. 62 pkt 1 lit. a ustawy ooś nie odwołuje się do obowiązujących dopuszczalnych norm - substancji szkodzących środowisku, lecz nakazuje ogólną ocenę wpływu inwestycji na zdrowie ludzi i warunki ich życia oraz ocenę środków zapobiegających negatywnemu oddziaływaniu. Wskazania wynikające z tego przepisu mają znaczenie dla oceny informacji wynikających z przedstawionych przez Inwestora dokumentów, a jeżeli dokumentacja ta jest niewystarczająca do dokonania takiej oceny, powinna zostać przez Inwestora uzupełniona. Dlatego zaniechanie ustawodawcy w zakresie określenia obowiązujących norm dotyczących oddziaływania odorowego i określenia jednoznacznej metody ustalania tego oddziaływania nie zwalnia ani wnioskodawcy planującego korzystać ze środowiska, ani organu od dokonania analizy i oceny dopuszczalności realizacji inwestycji, w przedstawionych przez Inwestora wariantach (por.: Wyrok WSA w Warszawie z dnia 11 czerwca 2019 r. sygn. IV SA/Wa 828/19, Wyrok NSA z dnia 10 czerwca 2020 r. sygn. II OSK 3873/19).

Na okoliczność potwierdzenia zagrożenia odorowego tut. organ powołał biegłych, którzy w swoich stanowiskach jasno wykazali, że charakter planowanej inwestycji jest związany z uciążliwościami odorowymi. Opierając się na kompleksowo przeprowadzonym modelowaniu potencjalnej uciążliwości zapachowej, przeprowadzonym przez Panią Małgorzatę Friedrich, ustalono, że zapachowe oddziaływanie planowanej do budowy fermy na pewno będzie wykraczać poza granice działek, na których ma być ona zlokalizowana (ptk 1 podsumowania i wniosków – strona 31 opracowania).

W najbardziej niekorzystnych warunkach meteorologicznych i technologicznych chwilowe stężenie zapachowe może sięgać nawet 100 jednostek zapachowych w metrze sześciennym na terenie zabudowy mieszkalnej zlokalizowanej najbliżej fermy w kierunku północno-zachodnim (co oznacza mocne wrażenie węchowe), w kierunku południowym - ok. 60 jednostek zapachowych w metrze sześciennym (wyraźne wrażenie).

W tej sytuacji uznać należy, że stawiana przez autora raportu i Inwestora teza o braku negatywnego oddziaływania planowanej inwestycji na środowisko poza terenem, do którego Inwestor posiada tytuł prawny jest nieuprawniona i nierzetelna.

Stwierdzenie nadmierności wpływu emisji odorowych, oceniane przez pryzmat fundamentalnych dla prawa ochrony środowiska zasad prewencji oraz przezorności (art. 6 ust. 1 i 2 POŚ oraz art. 191 ust. 1 i 2 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej), może uzasadniać odmowę ustalenia środowiskowych uwarunkowań przedsięwzięcia (patrz: Wyrok WSA w Warszawie z dnia 9 września 2020 r. sygn. IV SA/Wa 2720/19).

Należy w tym kontekście wyraźnie zaznaczyć, iż podstawą odmowy nie jest w tej sytuacji sam sprzeciw lokalnej społeczności (bezsprzecznie bowiem okoliczność tego rodzaju nie może, przy spełnianiu przez przedsięwzięcie wymogów środowiskowych, stanowić samoistnej przeszkody do wydania żądanej przez wnioskodawcę decyzji), a jest nią brak możliwości zapobieżenia istotnemu negatywnemu oddziaływaniu przedsięwzięcia na środowisko (tj. oddziaływaniu na warunki życia ludzi, o których to warunkach mowa w art. 62 ust. 1 pkt 1 ustawy ooś).

Zagadnienie uciążliwości odorowej należy przy tym ściśle odróżniać od zagadnienia emisji gazów do powietrza (amoniaku czy też siarkowodoru). Aczkolwiek ww. gazy mają właściwości odorotwórcze, to dotrzymywanie przez Inwestora wymogów co do dopuszczalnego pułapu takiej emisji (wymogi te ściśle określają stosowne przepisy wykonawcze) nie można automatycznie utożsamiać z brakiem uciążliwości odorowych (patrz: Wyrok WSA w Warszawie z dnia 15 września 2021 r. sygn. IV SA/Wa 805/21).

Ponadto w aspekcie przyrodniczym, lokalizacja planowanej inwestycji przypada na tereny przebiegu korytarza ekologicznego Puszcza Notecka - Puszcza Zielonka GKPN-C-7E i Pojezierze Żnińskie KPN-C-15C, określonych przez Instytut Biologii Ssaków Polskiej Akademii Nauk.

Głównym założeniem merytorycznym projektu korytarzy ekologicznych było opracowanie mapy dla możliwie największej liczby gatunków, łączących różnorodne siedliska przyrodnicze, zwłaszcza podlegające ochronie w ramach sieci Natura 2000. Podstawowym celem opracowania mapy było stworzenie praktycznego narzędzia dla ochrony siedlisk i gatunków zagrożonych fragmentacją środowiska, wykorzystywanego w planowaniu przestrzennym i projektowaniu inwestycji liniowych.

Jak wskazał w wezwaniu z dnia 26 października 2020 r. (Ldz.7289.2020) znak: WOO.4221.160.2020.MD1 Regionalny Dyrektor Ochrony Środowiska w Bydgoszczy, ww. korytarze zostały wyznaczone z uwagi na ich znaczenie dla gatunków dużych i średnich ssaków (np. łось, wilk, jeleń) i pełnić mogą również istotne funkcje w zakresie zachowania połączeń ekologicznych między obszarami Natura 2000. Ponadto ww. korytarze wykorzystywane są również przez inne gatunki ssaków, w tym lokalne populacje ssaków łownych. Planowana inwestycja położona jest również w odległości ok. 150 m od powierzchni KU07 Monitoringu Zimujących Ptaków Wodnych. Ww. monitoring realizowany jest przez GŁOŚ i wskazuje na możliwe znaczenie terenu inwestycji dla ptaków przelotnych i migrujących (w tym w związku z przelotami między zimowiskiem, a siedliskami lęgowymi) oraz zimujących. Uwzględniając wskazania Sikora A., Chylarecki P., Meissner W., Neubauer G. (red.). 2011. *Monitoring ptaków wodno-błotnych w okresie wędrówek. Poradnik metodyczny. Generalna Dyrekcja Ochrony Środowiska* nie można przyjąć, że wyniki jednorazowej kontroli terenowej pozwalają w sposób wyczerpujący rozpoznać znaczenie terenu inwestycji i obszaru jej oddziaływania dla ww. gatunków.

W rejonie inwestycji zlokalizowane są również potencjalne siedliska atrakcyjne, np. dla populacji lęgowych ptaków (w tym związanych z krajobrazem rolniczym), płazów (np. zbiorniki wodne). Możliwe jest również występowanie siedlisk przyrodniczych oraz gatunków związanych z obszarem Natura 2000 Ostoja Barcińsko - Gąsawska PLH040028.

Ponadto RDOŚ wskazał, że zgodnie z dokumentacją do planu zadań ochronnych dla obszaru Natura 2000 Ostoja Barcińsko-Gąsawska PLH040028, sporządzoną przez Uniwersytet Technologiczno- Przyrodniczy w Bydgoszczy planowana inwestycja jest częściowo w granicach terenu proponowanego do włączenia w granice ww. obszaru (w związku z zalecanym jego powiększeniem).

Biorąc pod uwagę treść art. 33 ustawy o ochronie przyrody, pojęcie przedsięwzięcia w kontekście oddziaływań na obszary Natura 2000 należy rozumieć bardzo szeroko. Nie ma znaczenia jego rozmiar, stosowana technologia czy wielkość produkcji. Liczy się jedynie fakt możliwości wystąpienia oddziaływań na przedmiot ochrony obszaru lub obszarów Natura 2000. Takie podejście znajduje potwierdzenie np. w wyroku ETS w sprawie C-392/96 Komisja przeciwko Irlandii. Ponadto fakt, że inwestycja (o takim samym lub podobnym charakterze funkcjonuje lub funkcjonowała) na tym terenie nie może być żadnym usprawiedliwieniem dla zezwolenia na jej kontynuację lub wszczynanie podobnych działań bez przeprowadzenia oceny siedliskowej, obejmującej gatunki i siedliska przyrodnicze, w tym również korytarze migracji (patrz: Wyrok WSA w Warszawie z dnia 31 lipca 2008 r. sygn. IV SA/Wa 672/08 i z dnia 30 marca 2017 r. sygn. IV SA/Wa 26/17).

Tut. Organ nie może zatem pominąć ww. aspektu w rozstrzygnięciu niniejszej sprawy. Inwestor nie odniósł się do ww. wezwania RDOŚ z dnia 26 października 2020 r. i krótko uzasadnił, że stoi na stanowisku iż żądania dotyczące wykonania inwentaryzacji przyrodniczej oraz uzupełnień lub rozszerzenia dotychczasowych analiz nie mają umocowania w obowiązujących przepisach.

Biorąc pod uwagę przedstawione w raporcie analizy dotyczące rozprzestrzeniania się zanieczyszczeń do powietrza, emisji hałasu oraz wpływu na środowisko przyrodnicze stwierdzono, że zaproponowany wariant preferowany do realizacji jest korzystniejszy dla środowiska, niż wskazany wariant alternatywny, co w opinii tut. Organu nie daje jednak gwarancji, że realizacja przedsięwzięcia w wariantcie podstawowym nie wpłynie negatywnie chociażby na ww. instrumenty strategii ochrony różnorodności biologicznej, zatem w pełni zasadnym, szczególnie biorąc pod uwagę stanowiska biegłych, jest zastosowanie zasady przeczności i odmowa wyrażenia zgody na realizację działań, których skutki są niepewne, niejasne, wątpliwe lub ryzykowne.

Wydając decyzję o środowiskowych uwarunkowaniach realizacji przedsięwzięcia organ bierze pod uwagę między innymi wyniki uzgodnień i opinii. Jest to jeden z elementów branych pod rozwagę przez organ przy wydawaniu tej decyzji. Nie oznacza to jednak, że pozytywna opinia czy uzgodnienie organów współdziałających przesądza o konieczności wydania pozytywnej decyzji w przedmiocie środowiskowych uwarunkowań realizacji przedsięwzięcia. Pozytywne uzgodnienia ze strony organów współdziałających nie są bowiem wiążące dla organu określającego środowiskowe uwarunkowania realizacji przedsięwzięcia i nie obliguje organu do wydania pozytywnej decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach (por. wyrok NSA z dnia 10 czerwca 2020 r. sygn. II OSK 3873/19).

Pozytywne uzgodnienia ze strony organów współdziałających nie są wiążące dla organu określającego środowiskowe uwarunkowania realizacji przedsięwzięcia i nie obligują organu do wydania pozytywnej decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach, w sytuacji, gdy organ z uzasadnionych przyczyn nie akceptuje któregośkolwiek z istotnych ustaleń lub warunków określonych w postanowieniu organu uzgadniającego (patrz: Wyrok WSA w Szczecinie z dnia 22 listopada 2017 r. sygn. II SA/Sz 998/17 i Wyrok WSA w Gorzowie Wielkopolskim z dnia 22 sierpnia 2018 r. sygn. II SA/Go 242/18).

Organ występujący o uzgodnienie powinien za każdym razem dokonywać weryfikacji stanowiska organu współdziałającego, gdyż to on ponosi ostateczną odpowiedzialność za końcowy wynik postępowania, a zatem również warunki przedsięwzięcia określone w decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach" - K. Gruszecki, Komentarz do art. 77 ustawy o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie środowiska oraz o ocenach oddziaływania na środowisko, LEX, za: wyrok WSA z 21.10.2010 r., II SA/Po 411/10. Zgodnie z ww. wyrokiem, stosownie do przepisu art. 7 k.p.a., organy administracji publicznej mają obowiązek podejmować wszelkie niezbędne kroki do dokładnego wyjaśnienia stanu faktycznego oraz do załatwienia sprawy. Przepis art. 77 § 1 k.p.a. nakazuje organom rozpatrzyć cały materiał dowodowy. Dopiero bowiem na podstawie całokształtu zgromadzonego materiału dowodowego organ ocenia, czy dana okoliczność została udowodniona (art. 80 k.p.a.).

Raport o oddziaływaniu przedsięwzięcia na środowisko, jest jednym z najważniejszych elementów postępowania w sprawie oceny oddziaływania na środowisko, mającym ułatwić ustalenie wszystkich potencjalnych zagrożeń związanych z realizacją planowanego przedsięwzięcia.

Według wymogu ustawodawcy organ wydający decyzję o środowiskowych uwarunkowaniach ma obowiązek wziąć pod uwagę m.in. ustalenia zawarte w raporcie o oddziaływaniu przedsięwzięcia na środowisko oraz wyniki postępowania z udziałem społeczeństwa. Raport (z wszystkimi uzupełnieniami) jest najważniejszym dowodem w sprawie, stanowiącym dokument prywatny (złożony przez inwestora) i jego obiektywizm winien być poddany wnikliwej analizie organu wydającego decyzję (art. 80 k.p.a.), w szczególności pod kątem jego zawartości, o jakiej stanowi art. 66 ustawy o oś. Dowodem badającym obiektywizm dokumentu inwestorskiego, są w tym przypadku opinie biegłych powołanych w sprawie.

Zaprezentowane stanowisko w wyroku z dnia 20 grudnia 2013 r. w sprawie II OSK 1620/12 (CBOSA), że "celem postępowania, w którym wydaje się decyzje o środowiskowych uwarunkowaniach, jest możliwie najlepsze zabezpieczenie środowiska przed negatywnym oddziaływaniem inwestycji, a nie jej zablokowanie". Zatem protesty społeczne kierowane przeciwko inwestycji należy dogłębnie oceniać, by poznać ich powód. Zdaniem sądu, przy tej ocenie wyważyć należy cel ustawy oraz cel udziału społeczeństwa. W sytuacji stawiania zamierzeniu inwestycyjnemu konkretnych zarzutów popieranych dowodami i podnoszenia istotnych dla oceny oddziaływania na środowisko okoliczności - należy je wyjaśnić i nie można w takiej sytuacji uznać, by celem protestów było nieuzasadnione zablokowanie inwestycji (por. WSA w Białymstoku z dnia 16 września 2014 r. II SA/Bk 316/14).

W kontekście potwierdzenia lub wykluczenia obaw i zastrzeżeń mieszkańców, składanych licznie w toku całego postępowania, co do planowanego przedsięwzięcia, istotnym elementem dowodowym są ww. opinie biegłych. Bowiem, podważenie ustaleń raportu inwestorskiego może nastąpić jedynie, co do zasady, poprzez przedstawienie równie kompletnej analizy uwarunkowań przyrodniczych, sporządzonej przez specjalistów dysponujących równie fachową wiedzą, jak autorzy raportu. Przedstawione w toku postępowania opinie

biegłych potwierdzają słuszność obaw mieszkańców, co daje tut. Organowi podstawę do zastosowania zasady przezorności i odmowy określenia środowiskowych uwarunkowań.

Organy uzgadniające, z racji swoich kompetencji, są w stanie samodzielnie ocenić wpływ inwestycji na środowisko, w oparciu o dane faktyczne wskazane w raporcie. Należy jednak zaznaczyć, że w postępowaniu administracyjnym, zgodnie z regułami wynikającymi z art. 7 k.p.a., obowiązuje zasada prawdy obiektywnej obligująca do wszechstronnego wyjaśnienia okoliczności stanu faktycznego. W związku z tym, nawet gdy nikt nie kwestionuje prawidłowości sporządzenia raportu oraz danych w nim zawartych, organ wydający decyzję o środowiskowych uwarunkowaniach musi samodzielnie ocenić, czy został on sporządzony zgodnie z przepisami.

W orzecnictwie sądów administracyjnych utrwalony jest pogląd, że raport o oddziaływaniu przedsięwzięcia na środowisko jest dokumentem prywatnym, podlegającym ocenie właściwego organu (por.: wyrok NSA z 23 lutego 2007 r. II OSK 363/06, Nieruchomości 2007, nr 7, s. 15, akceptowany przez K. Gruszeckiego "Ustawa o udostępnieniu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie środowiska oraz ocenach oddziaływania na środowisko. Komentarz" Pressom sp. z o.o. Wrocław 2009 s. 179 uw. 2). We wspomnianym wyroku z dnia 20 lutego 2014 r. o sygn. IV SA/Po 1214/13 WSA w Poznaniu trafnie wskazał, że raport sporządzany przez inwestora wchodzi w skład materiału dowodowego sprawy, jest dowodem z dokumentu i jak każdy inny dowód podlega regułom postępowania dowodowego, w tym swobodnej ocenie dowodów zgodnie z art. 80 k.p.a.

Tym samym raport nie jest w istocie opinią biegłego w rozumieniu art. 84 k.p.a., a jedynie ma status dokumentu prywatnego będącego ekspertyzą rzeczoznawcy, będący w istocie przedstawieniem własnego poglądu przez daną stronę przy zaakcentowaniu, że pogląd ów odpowiada stanowisku rzeczoznawcy (K. Knoppek "Dokument w procesie cywilnym" Poznań 1993 s. 107- 108; T. Ereciński w: "k.p.c. Komentarz" LexisNexis 2009 t. 1 s. 712 uw. 15, s. 758 uw. 18). Tym niemniej raport sporządzany przez inwestora wchodzi w skład materiału dowodowego sprawy, jest dowodem z dokumentu i jak każdy inny dowód podlega regułom postępowania dowodowego, w tym swobodnej ocenie dowodów zgodnie z art. 80 k.p.a.

Przy orzekaniu w niniejszej sprawie Organ wziął pod uwagę ustalenia i opis, przedstawiony przez Inwestora w treści raportu, przewidywanych oddziaływań przedsięwzięcia na środowisko i proponowanych działań mających na celu ich zapobieganie i ograniczanie na etapie realizacji, jak i eksploatacji przedsięwzięcia. Ponadto wzięto pod uwagę również ww. stanowiska organów uzgadniających i opiniujących, uzyskanych w toku postępowania oraz treść uzyskanych opinii biegłych powołanych w sprawie.

W odniesieniu do uwarunkowań wymienionych w art. 63 ust. 1 ww. ustawy ooś, tutejszy Organ przeanalizował rodzaj i charakter planowanej inwestycji, jej usytuowanie, zważywszy na możliwe zagrożenia dla środowiska i zdrowia ludzi, jak również rodzaj, cechy i skalę możliwego oddziaływania. Również opór mieszkańców w ramach udziału społeczeństwa oraz ich aktywny sprzeciw dla planowanego przedsięwzięcia został rozpatrzony i uwzględniony przez Burmistrza Łabiszyna, tj. organ wydający decyzję.

Należy podkreślić, że sprzeciw mieszkańców gminy nie może samoistnie stanowić podstawy do wydania negatywnej decyzji w sprawie środowiskowych uwarunkowań realizacji przedsięwzięcia. Przepisy nakazują jedynie zapewnienie udziału społeczeństwa w postępowaniu i umożliwienie zgłoszenia uwag i wniosków, natomiast nie nakładają obowiązku uzyskania społecznej akceptacji dla przedsięwzięcia. Zapewnienie udziału społeczeństwa w postępowaniu nie może być zatem rozumiane jako swoiste referendum nad dopuszczalnością proponowanej inwestycji. (por.: WSA w Bydgoszczy w wyroku z dnia 27 kwietnia 2016 r. o sygn. II SA/Bd 429/15, WSA w Szczecinie w wyroku z dnia 13 marca 2014 r. o sygn. II SA/Sz 1208/13).

Na płaszczyźnie ocen środowiskowych, w niniejszym postępowaniu, praktycznym wymiarem zastosowania zasady przezorności jest odmowa wyrażenia zgody na realizację działań, których skutki są niepewne, niejasne, wątpliwe lub ryzykowne. Kierując się zasadą przezorności, rozstrzygając wątpliwości czy oddziaływanie inwestycji należy uznać za znaczące, czy nieznaczące, organ prowadzący postępowanie musiał sam rozstrzygnąć tę kwestię, wobec czego przeanalizował treść raportu o oddziaływaniu na środowisko, uwzględniając normy obyczajowe i inne przepisy, w tym np. ppoż., czy Prawo wodne.

Biorąc pod uwagę wszystkie ww. aspekty, w szczególności usytuowanie analizowanej inwestycji w sąsiedztwie użytków rolnych, ale przede wszystkim w bardzo niewielkiej odległości od zabudowy mieszkaniowej, uznano, że planowana inwestycja będzie na tyle uciążliwa i będzie stwarzała bezpośrednie zagrożenie dla środowiska i zdrowia ludzi, że należało orzec o odmowie określenia środowiskowych uwarunkowań realizacji dla niniejszego przedsięwzięcia, co szerzej uargumentowano poniżej.

Powyżej przytoczone opinie i uzgodnienia wyspecjalizowanych instytucji, w tym biegłych, charakter i skala przedsięwzięcia, szczególnie w kontekście niewielkiej odległości planowanej inwestycji od budynków mieszkalnych są dla organu wydającego decyzję wystarczającym czynnikiem, aby w przedmiotowej sprawie zastosowanie miała zasada przeczności.

Zauważyć należy, że od dnia akcesji Rzeczypospolitej Polskiej do Unii Europejskiej prawo wspólnotowe stało się prawem obowiązującym także w RP. Istnieje zatem obowiązek stosowania go, a także zapewnienia mu pełnej efektywności (skuteczności). Wymóg, aby organy administracji publicznej działały na podstawie i w granicach prawa wynikający z art. 7 Konstytucji oraz z art. 6 i 7 k.p.a. odnosi się zarówno do prawa polskiego, jak i wspólnotowego. Przy tym, w przypadku nie dającej się wyeliminować niezgodności norm prawo wspólnotowe ma pierwszeństwo przed prawem krajowym (vide wyrok NSA z dnia 4 kwietnia 2012 r. w sprawie 1819/10, CBOSA). Obowiązek przestrzegania i uwzględniania z urzędu prawa wspólnotowego przy wydawaniu decyzji administracyjnych spoczywa na wszystkich organach administracji publicznej właściwych w sprawie. Dotyczy to także organów odwoławczych (S. Biernat, Wydawanie decyzji administracyjnych a prawo wspólnotowe, w: Procedura administracyjna wobec wyzwań współczesności, Łódź 2004, s. 39-40 i 45). Obowiązek zapewnienia wykładni prawa administracyjnego w zgodzie z prawem Unii Europejskiej wiążący organy administracji publicznej, orzekające w sprawach indywidualnych, przyjęto nazywać "obowiązkiem wykładni prounijnej" (K. Łuczak, Wybrane zagadnienia prounijnej wykładni prawa administracyjnego, w: Wykładnia i stosowanie prawa administracyjnego, red. D. R. Kijowski, J. Radwanowicz - Wanczewska, M. Wincenciak, Warszawa 2012, s. 96 i n.).

Należy w tym miejscu podkreślić, że to na Organie wydającym decyzję spoczywa odpowiedzialność za końcowy wynik postępowania (por.: wyrok WSA w Bydgoszczy z dnia 22 września 2015 r. II SA/Bd 23/15).

Istotnym elementem w dokonywaniu analizy danego przedsięwzięcia pod względem możliwości jego znaczącego oddziaływania na środowisko jest uwzględnianie zasad ogólnych systemu prawnego ochrony środowiska, regulowanego nie tylko normami prawa krajowego, ale również wspólnotowego. W art. 6 ustawy z dnia 27 kwietnia 2001 r. - Prawo ochrony środowiska (Dz. U. z 2021 r. poz. 1973 z późn. zm. – dalej: POŚ) zostały sformułowane zasady zapobiegania i przeczności dotyczące podejmowania działań mogących negatywnie oddziaływać na środowisko. Źródłem pierwszej z nich należy upatrywać m.in. w postanowieniach dyrektywy Rady 85/337/EWG z dnia 27 czerwca 1985 r. w sprawie oceny skutków wywieranych przez niektóre przedsięwzięcia publiczne i prywatne na środowisko naturalne (Dz. Urz. UE z 1985 r. Nr L 175, s. 40). W myśl postanowienia art. 2 ust. 1 tego aktu prawnego państwa członkowskie zobowiązane są do stosowania wszystkich koniecznych działań w celu zapewnienia, aby skutki przedsięwzięć mogących znacząco oddziaływać na środowisko, m.in. ze względu na swój charakter, rozmiary i położenie, zostały poddane ocenie, zanim zostanie udzielone im zezwolenie na przeprowadzenie tych przedsięwzięć. Z postanowień tego przepisu wynika, że do podejmowania działań o charakterze prewencyjnym w pierwszej kolejności zostały zobowiązane państwa członkowskie, w drugiej natomiast podmioty podejmujące działalność mogącą oddziaływać negatywnie na środowisko - ponieważ bez tego nie uzyskają niezbędnych zezwoleń.

Zawarta w art. 6 ust. 2 ustawy POŚ zasada przeczności, ma swoje źródło w postanowieniach art. 174 pkt 2 traktatu rzymskiego, który określa, że: "Polityka Wspólnoty (...) opiera się na zasadzie przeczności (...)". Sformułowanie prawnie wiążącego obowiązku zapobiegania i przewidywania negatywnego oddziaływania na środowisko, określonego w zasadzie przeczności, ma na celu zapobieganie przed nieodwracalnymi i nieznanymi skutkami degradacji środowiska w skali globalnej, regionalnej i lokalnej. Wszelkie czynności związane z korzystaniem ze środowiska, a więc również podejmowaniem działalności, powinny uwzględniać zasadę przeczności, nawet przy założeniu hipotetycznych zagrożeń dla środowiska. Zasada przeczności jest realizowana m.in. poprzez obowiązek uwzględniania zagrożeń, wynikający z zasady planowości. Nakreślenie

zagrożeń na etapie planowania przedsięwzięcia, a następnie kierowanie się przezornością, pozwala bowiem podjąć możliwe środki zapobiegawcze (por.: wyrok WSA z dnia 24 czerwca 2010 r. w Gorzowie Wielkopolskim sygn. II SA/Go 303/10). Zatem skoro w sprawie istnieje prawdopodobieństwo wystąpienia niekorzystnego oddziaływania inwestycji na środowisko, to w świetle tej zasady należało podjąć środki zapobiegawcze w postaci odmowy wydania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach (por.: wyrok WSA w Szczecinie z dnia 22 listopada 2017 r. sygn. II SA/Sz 998/17).

Rozważając kwestię oddziaływania przedmiotowego przedsięwzięcia na środowisko i zdrowie ludzi, w którym ma ono zostać zlokalizowane należy mieć na uwadze ww. zasadę przezorności, która w praktyce wymaga, aby wszelkie prawdopodobieństwo wystąpienia negatywnych skutków traktować, jak pewność ich wystąpienia. Kierując się zasadą przezorności na płaszczyźnie ocen środowiskowych, należy przyjąć, że działania których skutki są niepewne, wątpliwe lub ryzykowne należy uznać za znaczące, co potwierdzono uzyskanymi ekspertyzami i zastosowano w niniejszym rozstrzygnięciu.

W ocenie organu prowadzącego postępowanie zgromadzony w sprawie materiał dowodowy (w tym opinie biegłych powołanych w sprawie) nie pozwala na jednoznaczne wykluczenie ryzyka wystąpienia przekroczeń i uciążliwości, zatem w myśl wyżej przytoczonej zasady, założono, że takowe wystąpią. Dlatego też zgłoszone w tym zakresie uwagi i wnioski w związku z udziałem społeczeństwa zostały uwzględnione. W pismach mieszkańcy wskazali przede wszystkim na obawy związane z uciążliwym odorem i zagrożeniami epidemiologicznymi.

Jak wyżej zasygnalizowano organ decyzyjny miał także przed wydaniem decyzji środowiskowej obowiązek uwzględnienia wyniku postępowania z udziałem społeczeństwa. Celem tej regulacji jest zapobieżenie powstawaniu konfliktów. Nie ulega wątpliwości, że w sprawie niniejszej konflikt społeczny jest bardzo widoczny, co wynika z materiału dowodowego.

Na organie spoczywa obowiązek weryfikacji ustaleń sporządzonego raportu w zakresie oddziaływania higienicznego i zdrowotnego na środowisko. Ponadto zgodnie z orzecznictwem analiza raportu nie zwalnia organu uzgadniającego od czynienia własnych ustaleń zmierzających do weryfikacji przedstawionych danych (WSA w Warszawie IV SA/Wa 2206/06). Art. 62 ust. 1 pkt 1 lit. a ustawy ooś nie odwołuje się do obowiązujących dopuszczalnych norm - substancji szkodzących środowisku, lecz nakazuje ogólną ocenę wpływu inwestycji na zdrowie ludzi i warunki ich życia oraz ocenę środków zapobiegających negatywnemu oddziaływaniu (por.: wyrok WSA w Olsztynie z dnia 24 stycznia 2017 r. II SA/OI 1267/16).

Ponadto w orzecznictwie sądowoadministracyjnym podkreśla się przy tym, że raport jest jednym, choć bardzo ważnym, z dowodów w sprawie i jak każdy dowód podlega swobodnej ocenie (art. 80 k.p.a.). Nie może także stanowić jedyne źródło materiału dowodowego, w związku z tym organy są zobowiązane podejmować wszelkie kroki niezbędne do wyjaśnienia sprawy, dopuszczając z urzędu jako dowód wszystko co może przyczynić się do jej wyjaśnienia, a nie jest sprzeczne z prawem, a więc by z urzędu przeprowadzać dowody służące ustaleniu precyzyjnie i w pełnym zakresie stanu faktycznego sprawy (por.: wyroki NSA w Warszawie z dnia 8 czerwca 2010 r. II OSK 925/09, i z dnia 29 listopada 2000 r. V SA 948/00).

W tym miejscu należy wskazać na art. 7 k.p.a., z którego wynika, że w toku postępowania to organy administracji zobowiązane są podjąć wszelkie czynności niezbędne do dokładnego wyjaśnienia stanu faktycznego oraz do załatwienia sprawy, mając na względzie interes społeczny i słuszny interes obywateli.

Podkreślić należy także, że interes ekonomiczny inwestora nie ma prymatu nad wartościami w postaci zdrowia i życia ludzi mieszkających na stałe w pobliżu planowanego przedsięwzięcia (por. wyroki WSA w Bydgoszczy z dnia 5 lutego 2019 r., sygn. II SA/Bd 1166/18; WSA w Warszawie z dnia 13 września 2018 r., sygn. IV SA/Wa 265/18).

W sytuacji, gdy inwestor planuje inwestycję, której efektem będą uciążliwości zapachowe, zagrożenie epidemiologiczne dla zwierząt i ludzi oraz zanieczyszczenie środowiska (emisja amoniaku i innych gazów) zasadnym wydaje się chronić środowisko przyrodnicze oraz zdrowie mieszkańców, na których jakość życia planowana inwestycja będzie miała bezpośredni i negatywny wpływ. Zasada zrównoważonego rozwoju służy do rozwiązywania konfliktów między wartościami konkurującymi ze sobą, przy czym jedną z tych wartości jest

ochrona środowiska, w tym zdrowia ludzi, a drugą wolność gospodarczą opartą na własności prywatnej, o której mowa w art. 20 Konstytucji RP.

Z obowiązującej w postępowaniu administracyjnym zasady prawdy obiektywnej wynika powinność organów poszukiwania i przeprowadzania dowodów służących dokładnemu wyjaśnieniu stanu faktycznego sprawy, w szczególności, gdy istnieje spór pomiędzy stronami postępowania i gdy wskazują one na istnienie w tym zakresie istotnych wątpliwości, a określona decyzja może dotyczyć chronionych prawnie dóbr osobistych człowieka w postaci życia i zdrowia ludzkiego. W takiej sytuacji, organ winien szczególnie zadbać o to, aby w pełni została zrealizowana zasada przekonywania, określona w art. 11 k.p.a. (por.: wyrok WSA w Olsztynie z dnia 24 stycznia 2017 r. II SA/OI 1267/16).

Biorąc pod uwagę ww. argumenty, poparte orzecznictwem sądowym tut. organ przeprowadzając szczegółową analizę treści raportu inwestorskiego uznał, że nie może on być podstawą do wydania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach, w związku z czym podtrzymuje swoje negatywne stanowisko w sprawie.

Na organie administracji publicznej ciąży obowiązek równego traktowania obywateli, co wpływa m.in. na poczucie sprawiedliwości, dlatego też interes prywatny inwestora nie może być przedkładany nad dobro środowiska i interes innych obywateli (nawet jeżeli ta uciążliwość wykazywałaby charakter incydentalny), tym bardziej w przypadku uzasadnionego sprzeciwu społeczeństwa, popartego dokumentacją specjalistyczną (opinie biegłych).

Biorąc powyższe pod uwagę, orzeczono jak w sentencji.

POUCZENIE:

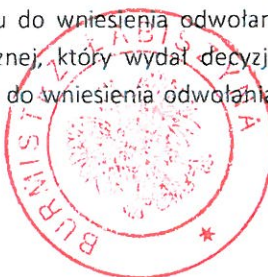
1. Od niniejszej decyzji służy stronie odwołanie do Samorządowego Kolegium Odwoławczego w Bydgoszczy, za moim pośrednictwem, w terminie 14 dni od dnia doręczenia decyzji.
2. Zgodnie z treścią art. 127a ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. - Kodeks postępowania administracyjnego (Dz. U. z 2021 r. poz. 735 z późn. zm.) w trakcie biegu terminu do wniesienia odwołania strona może zrzec się prawa do wniesienia odwołania wobec organu administracji publicznej, który wydał decyzję. Z dniem doręczenia organowi administracji publicznej oświadczenia o zrzeczeniu się prawa do wniesienia odwołania przez ostatnią ze stron postępowania, decyzja staje się ostateczna i prawomocna.

Otrzymują:

1. Joanna Frischke-Krajewska
Makowska 12, 86-050 Solec Kujawski
2. Kancelaria Adwokacka
Adwokat Grażyna Michalska,
Adwokat Agnieszka Pająk,
Adwokat Jarosław Ślachciak,
Tomasz Topolski
ul. Nowy Rynek 3, 85-131 Bydgoszcz
3. strony wg rozdzielnika
4. a/a

Do wiadomości:

1. Regionalny Dyrektor Ochrony Środowiska w Bydgoszczy
ul. Dworcowa 81, 85-009 Bydgoszcz
2. Państwowy Powiatowy Inspektor Sanitarny w Żninie
ul. Mickiewicza 24, 88-400 Żnin

BURMISTRZ
Jacek Idzi Kaczmarek

